

Arrest

nr. 269 645 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Syrische en de Libanese nationaliteit te bezitten. Zij verklaart zelf geboren te zijn in 2000 doch in haar paspoort wordt vermeld dat zij werd geboren in mei 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 juli 2016. Op 13 juli 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 10 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waartegen de verzoekende partij geen beroep aantekende.

Op 3 januari 2020 dient de verzoekende partij een tweede (volgende) verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2020 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken dit tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming onontvankelijk.

Op 18 juni 2020 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je haalde aanvankelijk aan enkel over de Libanese nationaliteit te beschikken. Je bent een soenniet van Arabische origine. Volgens jouw verklaringen ben je in 2000 geboren. Je moeder verklaarde dat je in Syrië geboren bent maar in jouw Libanese paspoort staat genoteerd dat je op (...) 2004 in Baddaoui (Libanon) geboren bent. Volgens jouw initiële verklaringen heb je eerst een periode in Libanon gewoond en ben je daar naar school geweest. Nadien verbleef je in Syrië in Jobar (Homs). Omwille van de oorlogssituatie in Syrië verbleef je daarna gedurende een negental maanden aan de Syrisch-Libanese grens. Ten opzichte van de Libanese staat haalde je de vrees aan dat je ondervraagd zou worden omdat je in België asiel aanvroeg. Jouw moeder M.A. ([...]) verkreeg de vluchtelingenstatus in Italië en kwam nadien terug naar Libanon om jou en jouw broers en zussen op te halen. Jullie reisden samen door naar België waar verschillende familieleden van jouw moeder reeds een statuut verkregen. Je kwam in België aan op 5 juli 2016 en diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2016, samen met je moeder, zussen Z.A.A. ([...]), M.E. (CG[...]) en broers M.A.A. ([...]), A.E.A. ([...]) en O.A.A. ([...]).

Hier in België begon je een relatie met een Syriër die reeds als vluchteling werd erkend, F.H. ([...]). Op 26 mei 2017 beviel je van jullie zoon K.H. ([...]). Jouw eerste verzoek werd op 10 augustus 2017 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Je ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 april 2019 beviel je van jouw dochter Kh.H. ([...]).

Je diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 3 januari 2020. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dit onontvankelijk op 6 maart 2020.

Je diende een derde verzoek in op 18 juni 2020. Heden verklaar je naast de Libanese ook over de Syrische nationaliteit te beschikken en in Homs te zijn geboren, waar je ook steeds zou hebben verbleven tot je vertrek naar het vluchtelingenkamp bij Tripoli in Libanon. Je beweert tot de Dom gemeenschap te behoren en omwille hiervan gediscrimineerd te worden in Libanon, zowel door de Libanese staat als de oppositie.

Ter staving van jouw verzoek leg je kopieën van volgende documenten voor: je Syrisch paspoort (d.d. 19/9/'16), je familieboekje, je attest van gezinssamenstelling en een attest van het verlies van je paspoort. Je advocaat legde nog de kopieën van de Belgische identiteitsdocumenten van je kinderen, de Belgische verblijfskaart van je echtgenoot, artikels i.v.m. de situatie van Dom in Libanon en een arrest van de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) voor.

Je hebt je nog niet geïnformeerd over de mogelijkheid voor je kinderen eventueel de Libanese nationaliteit aan te vragen. Je hebt in dat land immers niets om naartoe te gaan. Je diende in de naam van je zoon een verzoek in op 18 januari 2018 en voor je dochter op 21 november 2019.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat je jouw huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die je naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk jouw vrees ten opzichte van de Libanese staat. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat je vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat je er niet in slaagde jouw vrees aannemelijk te maken. Je beweerde toen dat jullie bij terugkeer naar Libanon ondervraagd zouden worden omwille van jullie asielaanvraag in België. Deze vrees was echter louter hypothetisch. Er werd tevens op gewezen dat jullie nog een hele periode in Libanon verbleven na jullie vlucht uit Syrië, hetgeen je vrees ten opzichte van Libanon in ernstige mate relativeerde. Over het feit dat je in Libanon niemand zou hebben, werd reeds aangehaald dat dit niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven werden vraagtekens geplaatst bij de verblijfplaats van je vader ten tijde van je vorige verzoek. Je ging niet in beroep tegen de beslissing in het kader van je eerste verzoek binnen de vooropgestelde termijn.

Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jouw dossier voorhanden.

In je huidige verzoek beweer je plots naast de Libanese nationaliteit ook nog over de Syrische nationaliteit te beschikken (CGVS-2 p.4).

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande ben je er in het kader van jouw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden je de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Syrische als de Libanese overheid.

Je hebt echter nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat je in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de verklaringen die je aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met jouw vorig verzoek, namelijk dat je in Libanon gediscrimineerd zou worden omdat je tot de Dom gemeenschap behoort, moet worden benadrukt dat deze vrees niet kan overtuigen. Allereerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat je hierover niets aanhaalde tijdens je eerste verzoek. Je haalde toen zelfs überhaupt niet aan tot de Dom gemeenschap te behoren en de taal ervan machtig te zijn (CGVS-1 p.4, 6). Daarenboven dient de aandacht gevestigd te worden op het feit dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot waar je zou zijn opgegroeid. Ten tijde van je eerste verzoek haalde je aan dat je eerst in Libanon woonde en daar ook schoolliep (CGVS-1 p.4-6). In jouw huidige verzoek beweer je plots in Syrië te zijn opgegroeid en afgezien van de periode na je vlucht uit Syrië in het Libanese vluchtelingenkamp, nooit in Libanon te hebben verbleven. Wanneer je met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, ontken je deze simpelweg (CGVS-2 p.8). Dat je niet eenduidig bent over wanneer je waar verbleven hebt, brengt ernstige schade toe aan je algehele geloofwaardigheid. Daarenboven kun je wat de discriminatie zelf betreft ook niet overtuigen. Je verklaart zowel in Syrië als in Libanon

geen rechten te hebben gehad en je steeds van de ene plaats naar de andere te hebben moeten verplaatsen. Jullie zouden geen vaste plek hebben gehad. Nochtans beweert je in Syrië steeds in Jobar te hebben verbleven en in Libanon ook steeds in hetzelfde vluchtelingenkamp. Wanneer je gevraagd wordt wat je je nog herinnert van je periode in Libanon verklaar je hier in eerste instantie niets meer van te weten. Nadien verklaar je dat het leven daar heel moeilijk was. Je leefde in het vluchtelingenkamp in een tent, er was geen elektriciteit of water beschikbaar, waardoor dit in een winkel diende aangekocht te worden (CGVS-2 p.5, 7-9). Je hield je bezig met je moeder, eten, slapen en spelen. Andere kinderen wilden er niet met jullie spelen omdat jullie tot de Dom gemeenschap behoorden. Ze noemden jullie beschimpend "nawar". Wanneer je werd gevraagd of je concrete problemen ondervond in Libanon, beweerde je van niet (CGVS-2 p.10). Ook wanneer nogmaals gepolst werd of er nog zaken waren die een terugkeer voor jou naar Libanon in de weg stonden, haalde je niets specifiek aan (CGVS-2 p.18). Later verklaar je plots dat je familie in Libanon bedreigd werd. De mensen zouden er gezegd hebben dat er daar geen plaats was voor jullie. Je blijft echter zeer vaag over wie die bedreiging dan precies zou hebben geuit. Je verklaart dat het vooral de oppositie was, ook shabiha genaamd, maar wie het dan concreet waren, kun je niet verduidelijken. Je weet ook niet hoe vaak je familie zo zou zijn aangesproken. Bovendien gebeurde er verder niets (CGVS-2 p.19-20). Dit alles kan op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Je verklaart daarenboven in het vluchtelingenkamp in Libanon wel degelijk naar school te zijn geweest, wat de vermeende discriminatie nog meer relativeert (CGVS-2 p.7). Je beweert bovendien dat het voor mensen uit de Dom gemeenschap, waaronder ook jouw familie, niet belangrijk was hun kinderen te laten registeren, vandaar ook dat jij pas vier jaar na je geboorte werd geregistreerd (CGVS-2 p.7-8). Het is volgens jou binnen de Dom gemeenschap tevens gebruikelijk dat vrouwen thuis blijven. De man heeft het voor het zeggen en de vrouw mag niets zeggen en het huis niet verlaten. Meisjes mogen niet naar school, noch werken. Ze huwen meestal op jonge leeftijd. Je benoemt het als een achtergestelde mentaliteit waarbij jongens veel meer rechten hebben dan meisjes (CGVS-2 p.6-7). In België hou jij je ook enkel bezig met de opvoeding van je kinderen (CGVS-2 p.2, 7). De eventuele discriminatie waarvan je het slachtoffer zou zijn, lijkt dus eerder het gevolg van de heersende normen en waarden binnen je eigen gemeenschap dan van de autoriteiten van de landen waar jij achtereenvolgens verbleef. Je hebt dus allerminst kunnen overtuigen bij terugkeer naar Libanon werkelijk in ernstige mate gediscrimineerd te worden omwille van jouw etnie.

De door jouw en je advocaat voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier namelijk slechts om de kopieën van je Syrisch paspoort (d.d. 19/9/16), je familieboekje, je attest van gezinssamenstelling, het attest van het verlies van je paspoort, de Belgische identiteitsdocumenten van je kinderen en de Belgische verblijfskaart van je echtgenoot. Deze zeggen enkel iets over jullie identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet betwist worden. Wat betreft de kopieën van de artikels i.v.m. de situatie van Dom in Libanon, dient te worden benadrukt dat jouw etnische origine als dusdanig niet ter discussie staat, maar zoals hierboven reeds werd uiteengezet jij er niet in slaagde jouw persoonlijke vrees in dit verband concreet aannemelijk te maken. Wat betreft het arrest van de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) kan worden gewezen op het feit dat de arresten van de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) geen precedentwerking hebben en bijgevolg zijn noch het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) hieraan gebonden. Elk verzoek moet op eigen merites en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de zaak worden beoordeeld. Zodoende kan de uitkomst van de beoordeling in schijnbaar gelijksoortige situaties verschillen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat je louter omwille van jouw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, breng je geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat je voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij verwijst naar artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot haar Syrische nationaliteit stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal niet onderzoekt of zij een vrees voor vervolging heeft indien zij naar Syrië zou terugkeren en enkel haar vrees voor vervolging ten aanzien van Libanon ongegrond verklaart. Zij betoogt dat mag worden aangenomen dat de commissaris-generaal haar Syrische nationaliteit als een nieuw element beschouwt en dat haar vrees voor vervolging ten aanzien van Syrië gegrond wordt geacht. Zij meent dat haar verzoek om internationale bescherming omwille hiervan niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard en dat er sprake is van een schending van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal niet specifiek stelt dat haar vrees om als Dom te worden gediscrimineerd en/of mishandeld ingeval van terugkeer naar Libanon geen nieuw element is in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, maar *“dit integendeel als een nieuw element [beschouwt] en over[gaat] tot een analyse van de kansen van de verzoekster om op basis van dit nieuw element (het behoren tot de Dom gemeenschap) als vluchteling te worden erkend, om tot de conclusie te komen dat een dergelijke vrees ongegrond is”*. De verzoekende partij meent dat haar volgend verzoek om internationale bescherming niet niet-ontvankelijk kan worden geacht *“aangezien het verzoek door het CGVS ten gronde is onderzocht, d.w.z. of verzoekster vrees voor vervolging gegrond was”*. Volgens haar is het duidelijk dat artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Indien haar volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard, *quod non* aldus verzoekende partij, moet volgens de verzoekende partij worden vastgesteld dat de analyse van de commissaris-generaal van de vrees en de risico's die ingeval van terugkeer naar Libanon worden aangevoerd, volstrekt ontoereikend is. Ten eerste merkt de verzoekende partij op dat haar etnische origine (Dom) niet wordt betwist en dat evenmin wordt betwist dat vrouwen, en in het bijzonder jonge, minderjarige vrouwen, in Libanon worden gediscrimineerd op basis van hun etnische origine. De commissaris-generaal is van mening dat de verklaringen van de verzoekende partij over discriminatie in het verleden niet geloofwaardig zijn en dat eventuele discriminatie niet het gevolg is van de Libanese autoriteiten maar van de *“heersende normen en waarden binnen [haar] eigen gemeenschap”*, aldus de verzoekende partij. Ten tweede betoogt de verzoekende partij dat niet echt rekening wordt gehouden met haar leeftijd en onvolwassenheid, alsook dat de beoordeling van de commissaris-generaal van de geloofwaardigheid van de discriminatie in het verleden niet essentieel is daar zij slechts in Libanon heeft gewoond in een vluchtelingenkamp in de buurt van Tripoli op een leeftijd en voor een periode die niet voldoende significant zijn om elke discriminatie in de toekomst uit te sluiten. De verzoekende partij wijst op rechtspraak van de Raad betreffende eventuele vervolging in het verleden. Zij stelt: *“De essentiële vraag die het CGVS niet kon ontwijken, is of verzoekster als jonge vrouw van haar etnie, en minderjarige, in de toekomst, indien zij naar Libanon zou terugkeren, niet zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen of andere ernstige discriminerende maatregelen in de zin van artikelen 48/3 en 48/4. Het CGVS analyseert deze kwestie van de discriminatie waarvan Doms het slachtoffer zijn althans alleen vanuit het oogpunt van de actor van vervolging.”* Ten derde wijst de verzoekende partij op de objectieve informatie die haar advocaat heeft voorgelegd over de wijze waarop leden van de Dom-etnie als etnische minderheid in Libanon worden gediscrimineerd en mishandeld. Volgens haar blijkt uit deze informatie dat de Doms in Libanon ernstig worden gediscrimineerd en is het op grond van deze problematische situatie niet de vraag of deze discriminaties het doelbewust handelen van de Libanese autoriteiten zijn, maar of de Libanese autoriteiten in staat zijn deze etnische minderheid voldoende bescherming te bieden, toegang tot economische, sociale en culturele rechten *et cetera*. De verzoekende partij acht het ontluisterend dat de commissaris-generaal de voorgelegde informatie niet heeft geanalyseerd om de enkele reden dat haar relaas ongeloofwaardig was. Zij wijst erop dat zij factoren van kwetsbaarheid combineert: *“behoren tot een etnische minderheid die door iedereen wordt genegeerd en veracht, behoren tot de sociale groep van minderjarige vrouwen, jonge moeder van twee jonge kinderen, analfabetisme enz.”* Tenslotte acht de verzoekende partij de motivering van de commissaris-generaal dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer is het gevolg is van de heersende normen en waarden binnen haar eigen gemeenschap, onaanvaardbaar. Zij betoogt: *“Ter herinnering, de Belgische asielinstanties hebben de vrees voor gedwongen huwelijken of excisie van jonge meisjes nooit als ongegrond beschouwd omdat deze praktijken deel uitmaakten van de normen die golden in de gemeenschap waartoe deze vrouwen behoorden (bijvoorbeeld, de Peul/Fulani gemeenschap in Guinee). De redenering van het CGVS lijkt misleidend te zijn.”* De verzoekende partij verwijst naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de redenering van het CGVS niet enkel neerbuigend is ten aanzien van de Doms maar geen rekening houdt met de vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet die kan uitgaan van niet-overheidsactoren.

Verder wijst de verzoekende partij op artikel 48/5, § 1 en 5, a) van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt: *“De asielrechter kan dus geen genoegen nemen met de gebrekkige beoordeling van het CGVS en moet de bestreden beslissing op zijn minst vernietigen, zodat het CGVS het dossier kan vervolledigen met objectieve informatie over de situatie van de Doms in Libanon in het algemeen en van de vrouwen en kinderen die tot deze etnische minderheid behoren in het bijzonder. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan het feit dat de verzoekster een jonge vrouw en minderjarig is.”* De verzoekende partij merkt tevens op dat in de door de commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus van 11 januari 2021 geen

melding wordt gemaakt van de situatie van de etnische minderheden en van vrouwen of kinderen in de huidige veiligheidscontext in Libanon.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de mail van haar advocaat aan het CGVS met informatie over de Dom-etnie in Libanon (stuk 3).

3. Beoordeling

3.1. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

3.1.2. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift weliswaar: *“afgezien van het feit dat niet echt rekening wordt gehouden met verzoekers leeftijd en onvolwassenheid”*, doch zij betreft deze kritiek op de beoordeling van de overige motieven in de bestreden beslissing en niet op het bestaan van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

3.2. Juridisch kader

3.2.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

3.2.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming voerde de verzoekende partij aan dat zij de Libanese nationaliteit heeft en dat zij ingeval van terugkeer naar Libanon zou worden ondervraagd omwille van haar verzoek om internationale bescherming in België. Op 10 augustus 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden. Op 6 maart 2020 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming onontvankelijk.

In haar derde verzoek om internationale bescherming voert de verzoekende partij aan dat zij zowel de Syrische als de Libanese nationaliteit heeft en dat zij zowel door de Libanese staat als de oppositie wordt gediscrimineerd omdat zij tot de Dom-etnie behoort. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

3.3.2. In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat de verzoeker in geen van beide landen, *in casu* Libanon en Syrië, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming.

In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanvoert dat zij, naast de Libanese, tevens de Syrische nationaliteit bezit, dient vastgesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat zij ten aanzien van zowel Syrië als Libanon nood heeft aan internationale bescherming. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeksters Syrische nationaliteit, gelet op haar jeugdige leeftijd en haar beperkte scholingsgraad, een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij ten aanzien van Syrië een nood aan internationale bescherming doet gelden, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar nood aan internationale bescherming tevens ten aanzien van Libanon dient aan te tonen. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd door de

commissaris-generaal reeds vastgesteld dat de verzoekende partij ten aanzien van Libanon geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakte. Een onderzoek in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet naar de nieuwe elementen of feiten die de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanbrengt ten aanzien van Libanon, is in het licht van het voorgaande dan ook wel degelijk mogelijk. De Syrische nationaliteit van de verzoekende partij verhindert dan ook niet dat onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard ingevolge het bepaalde in artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet specifiek vermeldt dat haar vrees om als Dom te worden gediscrimineerd en/of mishandeld geen nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en een onderzoek ten gronde voert, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar zijn beslissing inzake verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming en vervolgens stelt dat: *“Bijgevolg resten er jou geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jouw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat jou betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat je voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in jouw dossier voorhanden.” Daarna motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waarom de verzoekende partij volgens hem geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing geenszins een onderzoek ten gronde wordt gevoerd waardoor onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet (langer) niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. De kernvraag is of de elementen die de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanbrengt, kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.5. De verzoekende partij stelt in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming dat zij tot de Dom-etnie behoort en omwille daarvan zal worden gediscrimineerd en/of mishandeld. Alhoewel de verzoekende partij sinds haar geboorte tot de Dom-etnie behoort, heeft ze dit in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming an sich niet aangehaald als reden waarom ze bij een terugkeer naar Libanon vreest voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft. In dit verband brengt de Raad in herinnering dat de verzoekende partij minderjarig is, dat zij een beperkte opleidingsgraad (analfabeet) heeft en dat zij reeds op minderjarige leeftijd twee kinderen gekregen heeft. Deze elementen samen genomen kunnen verklaren waarom zij niet eerder heeft aangehaald dat ze tot de Dom-etnie behoort en omwille daarvan bij een terugkeer naar Libanon zal worden gediscrimineerd en/of mishandeld.

3.3.6. De volgende vraag die dient beantwoord te worden is of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat de verzoekende partij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar etnische origine problemen heeft gekend in Libanon en dat de eventuele discriminatie waarvan zij het slachtoffer zou zijn, het gevolg lijkt te zijn van de heersende normen en waarden binnen haar eigen gemeenschap. Echter, de door een verzoeker aangevoerde nood aan internationale bescherming dient niet louter te worden beoordeeld op grond van eventuele problemen die hij in het verleden heeft gekend, doch moet er een beoordeling worden gemaakt van een mogelijke vervolging bij een terugkeer. *In casu* beperkt het onderzoek van de commissaris-generaal zich enkel tot een onderzoek van de door de verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van haar etnische origine in het verleden. Teneinde op dienstige wijze een beoordeling te kunnen maken van een eventuele nood aan internationale bescherming (zowel naar het verleden toe als mogelijkerwijze in de toekomst), en dus om *in casu* te kunnen nagaan of de verzoekende partij al dan niet nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt, is het van doorslaggevend belang een zo duidelijk en volledig mogelijk beeld te hebben van de levensomstandigheden van personen behorend tot de Dom-etnie in Libanon.

Uit het door de verzoekende partij bijgebrachte artikel "*Les Doms : à la rencontre des « Gitans du Moyen-Orient », ces oubliés du Liban*" (zie verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de Dom in Libanon een gemarginaliseerde groep vormen die in vergelijking met de rest van de Libanese samenleving vaker in extreme armoede leven en een hoge graad van analfabetisme kennen. Personen behorend tot de Dom-etnie worden blijkens de informatie in dit artikel als tweederangsburgers beschouwd en geacht te behoren tot de laagste sociale klassen van de Libanese samenleving. Tevens blijkt dat de Dom-etnie eigen normen, waarden en gebruiken en een eigen taal kent doch dat jongeren zich meer en meer tegen deze gebruiken afzetten en vaker het Arabisch gebruiken. Noch uit dit artikel, noch uit de overige door de verzoekende en de verwerende partij bijgebrachte informatie kan evenwel worden afgeleid in welke mate leden van de Dom-etnie in Libanon nood kunnen hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van personen afkomstig uit de Dom-etnie in Libanon, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt.

In deze stand van zaken beschikt de Raad niet over onvoldoende objectieve landeninformatie om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij in het licht van haar etnische origine te kunnen beoordelen, temeer gelet op haar jeugdige leeftijd en het feit dat zij als minderjarige reeds is gehuwd en twee kinderen heeft, om zodoende te kunnen nagaan of zij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat er geen sprake is van een groepsvervolging. *In casu* heeft de verwerende partij geen objectieve landeninformatie bijgebracht met betrekking tot de personen die tot de Dom-etnie behoren. Het is op basis van het geheel van de elementen die de zaak kenmerken, dat moet worden nagegaan of verzoekster aantoont dat zij al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Door aan het geheel van haar verklaringen voorbij te gaan en deze niet af te toetsen aan de beschikbaar objectieve landeninformatie, heeft er wat betreft de situatie van verzoekster geen zorgvuldig onderzoek plaatsgevonden. Des te meer omdat de verzoekende partij minderjarig is, een beperkte scholing genoten heeft en reeds moeder is van twee kinderen. Deze elementen wijzen immers op een verhoogde kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij waardoor er *in casu* op redelijkerwijze kan aangenomen worden dat het voor verzoekende partij moeilijk is om op zelfstandige wijze al de objectieve elementen aan te reiken die betrekking hebben op haar vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of haar risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omwille van haar Dom-etnie bij een terugkeer naar Libanon.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Aldus dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS